

тричленно семейство от с. Боянци, две четиричленни семейства от с. Фердинандово и едно двучленно семейство турски цигани от Пазарджик. На 6 август 1936 г. пет семейства български цигани с. Душево, Севлиево отиват в с. Стрелци, Брезовско за 24 часа, а от там за с. Сухозем, Карловско. Предния месец през Панагюрска околия преминават 13 семейства – мъже със съпругите си, чергарстващи цигани. От с. Горни Извор, Пловдивско през м. август 1936 г. група от пет мъже и пет жени престоява два дни в Белозем и тръгва за Пловдив. На 6 юли 1937 г. 37 души жени и мъже идват от с. Церетелево и отиват в с. Стряма, Пловдивска околия. Престояват тук шест дни и отпътуват в неизвестна посока. Коста Н. Костадинов, заедно с шест членното си семейство, на 25 април пристига в с. Марково, Чирпанско от с. Крумово, Асеновградско (ТДА Пловдив, ф. 75-к, оп.1, а.е.55, л. 5,9, 12, а.е.69, л.5).

4.1. Брачните партньори - кой, кого, кога, как избира. Брачни норми и правила

При създаване на семейство традицията осигурява *правото на избор на семейството на момчето* и най-вече на неговия баща. Те решават дали е дошло време да го задомят и за кого да го оженят. С избора на съпруга се изключва възможността за брачни връзки с нежелани от тях родове. Младите мъже често се женят за почти непознати момичета. Очаква се да поемат своите отговорности към семейството си така, както са възпитани "... когато аз съм се женил, 1965 г., нито я знаех жена си, не знаех нищо. Баща ми отиди, напрай сватлъка, годеж, дойдоха, вземаха ма и чак тогава отидох да видя жената" (м., 61 г., кардараши, с. Александрово, Ямболско) (цит. по Конович, Ненов 2009: 45). Тракийски калайджия от с. Хрищени, Старозагорско (2007 г. – б.а.) е особено доволен, че успява „да купи“ от пазара в Стара Загора най-белите, руси и най-скъпи булки за тримата си сина. Единствената си дъщеря обаче „харизва“ едва за 200 лв. „Нямаше човек, дето да не я иска тая дъщеря. Двамата със зетя обаче бяха лика прилика, руси, си-неоки, едри. Да ти е драго да ги гледаш. Аз парите ги имах и си правих сметката, че ако искам за нея много голям откуп, тия двамата, дет са родени един за друг, няма да се съберат никога. С другите не си мяза-ше нито по прилика, нито по табииети" (м., 54 г.). „Ожених се на 15 г. ... Ни го познавам момчето, ни го знам момчето. Неговите родители ме посочиха, мене харесаха и се оженихме. Създадохме и ние семейство" (ж., 66 г., Кюстендил).

„Нашите хора се женят така, без обич, без дори да се познават. То това си е забито в съзнанието на хората, че тя, обичта, идва после. Тя, иска, не иска, трябва да го заобича. Но трябва да си седи до него" (ж., 22 г., ерлии, София) (цит. по Карамихова 2003: 199). "... Когато